

Partizánfilm

*Beköt, letapad, csontosodik.
Még egy hónap,
és nem segít más, csak a fűrész –
mondja, és hogy fájni fog.
Bólintok, de nem tudom, mire.
Mert erre a fájdalomra
nem vagyok felkészülve:
sem a reccsenő hangra,
sem a saját jajgatásomra,
sem a magzatpózba ránduló testre.*

*Idegen az arcom a lifttükörben:
mint egy partizánfilm hősnője,
akit visszalöktek a cellába
egy kiadós vallatás után.
Pedig mindent bevallok:
csontról a vállizmok,
reccsenő darabokban,
szakadok le rólad,
hogy vállat tudjak rántani
erre az egészre.*

Látogató

*Régi haver, még az emigrációból.
Svájcban él most is,
de a nyarakat a Balatonnál tölti.
Nagy szemű szőlőt hoz, üveg Tokajit
(„dobj a fenébe a gyógyszereket, ez az igazi
orvosság”), kávé, csokoládét.
Tele lesz velük az éjjeliszekrény,
vele a szoba.
Túl hangosan beszél,
kacsingat a nővérek háta mögött,*

*névjegyeket osztogat a szobatársaknak –
rajtuk egy baseli szaunagyártó hirdetése.
Folyton az órájára sandít.
Nyüszít belőle a félelem.*

P E T R I K I V Á N

Nem küzdelem

*Az éj legmélyebb gödrében meglapul,
s szíve sarkából kipiszkál egy alvadt rögöt.
A macska elfekszik, de csak később,
a bolt mögött. A villamos még áll.
Kormot fúj a komor vājár
(aki a sötétet fúrja, bontja, vágja)
a lámpafénytől sárguló sörébe.
Már meg sem issza,
kérés nélkül helyreigazítja, ahogy elzuhan,
minden ráncát az arcán, ruháján.
Hogy rendben szivároogjon belőle vissza
s apatikusan a holnap mindenekfölöttisége.
Félforintos körmével kaparja hasztalan
a mellkas csontvesztőjében, s nagyon halkán
még válaszol, hogy ebből sem lett semmi baj ma,
mint mondjuk az odébb tolt csészéből vagy az elpattant,
szikrázó villanyégőből, s int majd,
hogy széttárt karokkal mutathatom:
belém tört az este, ez a füstös dárdanyél.*